

Kázání Marka Vanči z neděle 19. ledna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

Kázání Marka Vanči z neděle 19. ledna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

I. čtení: Ř 1, 1-17

II. čtení: Ř 1,16

Milé sestry a milí bratři,

při zpěvu písní, při modlitbě, při naslouchání čtení z Písma jsme začali slavit a prožívat pravou neděli – den Páně. Přišli jsme sem se vším, co nás celý týden trápilo, naše starosti, úzkosti a obavy, bolesti a nemoci, přišli jsme se vším, co nás rozzlobilo, co pobouřilo naše srdce i mysl. Nemusíme se za to stydět, ba naopak, můžeme to zde před tváří Boží složit a odevzdat, svěřit to vše Pánu Ježíši Kristu. Však nyní poznáváme, že písně, modlitba a Boží slovo nám přinášejí odpočinutí a zvláštní utišení a rozeznávají v nás nový, jasný tón vděčné radosti. Je nám tady dobře. Možná jsme ráno trochu zaváhali, možná jsme doma uslyšeli štiplavou poznámku – to bych si raději přispal nebo šel dělat něco pořádného, než abych chodil do kostela, ale teď jsme rádi, že jsme tu. A je jasné, že kdybychom dnes dělali cokoli jiného, než šli do kostela, byla by to chyba. Ano, můžeme přiznat, že kdybychom nechodili do kostela, neměli bychom účast na společenství, neviděli bychom ty, které máme rádi, neslyšeli bychom Boží slovo, neměli bychom účast na VP, neměli bychom šanci přijmout povzbuzení. A to vše je pro náš život důležitější, než si někdy myslíme. Vlastně je to pro nás to nejdůležitější.

Všimněme si, že ani apoštol Pavel se nemohl bez sboru obejít. Proto na začátku svého listu do Říma píše o své touze spatřit římské křesťany a sdílet se s nimi o duchovní dary. Pavel si chtěl ve sboru v Římě vytvořit základnu pro svou další misijní práci směrem na západ. Uvědomoval si, že zvěstování evangelia není jeho soukromou záležitostí, ale že k tomu musí být vyslán sborem, konkrétním společenstvím. A také nezbytně potřeboval jistotu, že jej bratři a sestry provázejí svými modlitbami. Záleží mu na tom, aby si s římským sborem v tomto rozuměl. Možná se o něm říkalo, že se stydí přijít do centra všemocné římské říše, do centra tehdejší světové moci a slávy, se zvěstí evangelia o Ježíši Kristu. Považoval proto za nutné těm, s nimiž se osobně neznal, hned v první části dopisu napsat: „Nestydím se za evangelium“!

Je to radostné a jisté vyznání. Za evangelium Ježíše Krista se nelze stydět. Mohu se stydět sám za sebe, za své chyby a za svá selhání, mohu se stydět za trapnosti druhých, mohu se stydět za svou rodinu, mohu se stydět za prezidenta, politiky a poslance, mohu se stydět za církve, ale nemohu se stydět za Pána Ježíše Krista. To prostě nejde! Ježíš na rozdíl ode mne a od druhých neudělal nic zlého, křivého a pokryteckého. Pokud se za něj stydím, dělám tu nejhorší věc na světě, pohrdám Ježíšovou obětí, pyšně dávám najevo, že jsem Kristovu obětí sám nepřijal. Za Boha a jeho Syna se stydět nelze!

Povězme si tedy znovu, proč je i pro nás dnes evangelium dobrou zprávou. Je to poselství o tom, že Bůh poslal na svět svého Syna Ježíše Krista – a to je událost, která úplně vše od základu mění. Boží Syn, Beránek nevinný, umírá na golgotském kříži a tím mění trest za náš hřích v odpuštění; naše zotročení hříchem mění ve svobodu Božích dětí; naši vzpouru a nepřátelství vůči Bohu mění ve smíření a pokoj s Bohem. Svým zmrtvýchvstáním vítězí i nad smrtí a mění náš strach ze smrti v klidné očekávání konce naší pozemské pouti v jistotě, že náš život s Kristem ani smrt nemůže přervat. A stejně radikálně mění evangelium i nás a naše vztahy k druhým lidem. Příkladem je sám Pavel – dříve pyšný a sebejistý farizeus – teď pokorný služebník Ježíše Krista, který se ve vztahu k druhým již nedává ovládat ctižádostí ani ješitností, ale má je za přednější než sebe a myslí na to, co jim slouží.

Tak zásadní a jedinečný dosah má evangelium pro člověka. A přece, pokud chceme být vnitřně poctivi – vždyť i my jsme už za Ježíše styděli. Už se nám přece také stalo, že místo toho, abychom vyznali víru a na rovinu řekli, kým pro nás Ježíš je, jsme kladli důraz na sociální a mravní rysy evangelia anebo jsme si víru podpírali rozumem, ve snaze přesvědčit tak nevěřící okolí. Ale nejhorší je, když mlčíme, obracíme řeč jinam, mlžíme, abychom se nemuseli ke Kristu jasně přiznat. Ano, stydíme se, bojíme se, abychom si nezadali, abychom nebyli před lidmi směšní, ale tím vším právě směšní a nevěrohodní jsme, když přijde na to přiznat barvu, dres a příslušnost – a my to neuděláme

Kázání Marka Vanči z neděle 19. ledna 2014 v Chotěboři a Krucemburku

pro nějaký časný zisk, pro získání dobrého jména u lidí nebo ze strachu. Jsme na tom často jako Petr, kterého se ptali na nádvoří domu nejvyššího velekněze, zda Ježíše zná a zda s ním chodil. A on Ježíše zapřel. A konce známe – asi jsme už také hořce plakali..

A nyní si povězme znovu na to druhé: evangelium je Boží moc, zachraňující toho, kdo věří. Proč se apoštol Pavel před moudrymi a pyšnými a mocnými tohoto světa nestyděl za evangelium? Protože ve svém životě poznal, že evangelium je Boží moc. Moc, která nás přesahuje, která pro naše dobro dovede vykonat to, co nedokáže nikdo z lidí, ani ten nejmoudřejší a nejschopnější, moc, která dovede člověka vpravdě zachránit, spasit. Ano, „evangelium je moc Boží ke spasení“ – „každému kdo věří“, čteme dále v našem textu. To znamená, že Boží mocí k záchraně se stává víra v Ježíše Krista, a to každému, kdo Ježíše Krista přijme celým srdcem jako svého Pána a Zachránce. Vždyť jen díky tomuto danému a neochvějnému základu, mohu posléze vyznat, že i já sám jsem poznal záchranou a proměňující moc evangelia a jsem si spolu s Pavlem jistý, že to je dobrá zpráva pro všechny lidi a pro celé stvoření.

A tady je třeba zdůraznit, že se v církvi setkáváme dodnes s představou, že když věří jeden člen rodiny, že tak nějak zástupně věří i za ostatní a že je zastupuje při slyšení Božího Slova. Máme-li někdo toto mínění, tak je rychle opusťme, protože je klamné. Ve vztahu ke Kristu nelze nikoho zastupovat, každý se musí rozhodnout, zda Ježíše přijímá nebo ne. My jsme ke všem takovým posláni, abychom se nestyděli jim povědět, komu jsme uvěřili a abychom jim to také celým způsobem svého života dosvědčovali.

A ještě to třetí – že evangelium je určeno všem lidem. Apoštol Pavel ke svému vyznání na konci 16. verše dodává: „předně pro Žida, ale také pro Řeka“. Chtěl tím říci, že evangelium je pro všechny a nám tím připomíná, že nesmíme zapomínat na to, že jsme posláni nejen k těm v církvi, k těm ve svých rodinách, ale i k ostatním lidem, se kterými trávíme volný čas, či chodíme do práce. Pamatujme, že jde o naši chuť a ochotu zvěstovat. Nepůjde to snadno, ani Pavlovi to nešlo snadno, nelze to dělat křečovitě a násilně, ale je třeba nenechávat si pro sebe tu nezviklatelnou jistotu, že evangelium Ježíše Krista je dobrá zpráva pro celý svět, že to je i dnešnímu člověku, ba právě jemu, k dobrému. Zbytek je na Pánu Bohu, ale to první – s láskou vydat svědectví a nestydět se za Ježíše je vždy na nás! Na mě a na tobě!

Amen